

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Tornis (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrologiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Masot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama.
Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/ksb2nd>

A la tres

Lluís Martínez / lmartinez@elpuntavui.cat

Manifestos

Un grup de filòlegs ha impulsat un manifest que, si he entès bé la seva motivació, diu que el català –la llengua pròpia del nostre país– ha de tenir els mateixos drets que té l'espanyol a Espanya. O el francès a França, o l'alemany a Alemanya. Crec que no demanen cap cosa rara. No estan proposant, com alguns han interpretat de manera gens innocent, que a la república catalana s'hagi d'arraconar o liquidar l'espanyol.

Però és igual. No deixem que una nova i bona oportunitat d'associar el democràtic dret a decidir amb el totalitarisme se'n vagi en orris per un petit detall d'interpretació.

Els mitjans de sempre, amb la notable presència d'un que sempre havia presumit d'independència i equanimitat, han sortit a patolls a criticar el manifest. Acusen els promotors de poc menys que voler intensificar la fractura social que, segons aquests

“Em molesta que des d'aquí algunes veus hagin dit que el document ha estat inoportú

mateixos mitjans –són els que confonen la realitat amb els seus desitjos–, fa molt de temps que està instal·lada al nostre país. Com es nota que no baixen gaire al carrer.

Per cert: si aquí hem fet un manifest en favor del català, des d'Espanya se n'han fet desenes –començant pel

manifest dels 2.300 del 25 de gener del 1981 i acabant, de moment, amb el manifest per la llengua comuna del 23 de juny del 2008–, i no sembla que aquests documents falsaris hagin fracturat res. Que era el seu objectiu.

A mi el que em molesta és que des de la mateixa Catalunya s'hagin sentit veus dient que aquest manifest és inoportú. Que ara no convé. Que això pot afeblir el sentiment independentista entre les persones que tenen l'espanyol com a llengua materna.

Malament. En aquest punt, pensar en termes de si ara convé o no convé determinat manifest és tenir la mateixa mentalitat política que a Espanya. I si en la república catalana hem de fer política de la mateixa manera, més val que ens ho fem mirar. Es pot demanar, en tot cas, que s'expliqui ben explicat. Però mai podré entendre que defensar la llengua del teu país es pugui titllar d'inoportú.

EDITORIAL

Els efectes del cas Quintana

Tal com reconeixen els seus caps des del moment que demanen perdó, als Mossos d'Esquadra hi ha un abans i un després del 14 de novembre del 2012, aquell dia de vaga general amb violents incidents al centre de Barcelona, però en què, en una zona sense aldarulls, una dona, Ester Quintana, va perdre l'ull a conseqüència d'una bala de goma. Del judici que ha començat aquesta setmana cal esperar, com en tots, que es faci justícia. I no s'ha de prejudicar res, ni pel fet que Quintana ja fos indemnitzada amb més de 260.000 euros a canvi de renunciar a la responsabilitat civil.

Però aquest és un cas d'un fort impacte polític. Els Mossos van encadenar una sèrie de fets no gaire clars. En el cas Quintana, Interior va canviar de versió oficial diverses vegades i això va costar el càrrec al seu cap. La versió es canviava per protegir algú o per enganyar la justícia? O era perquè els agents i comandaments mentien als seus caps, que se'ls creien en traspassar la informació al jutjat? Igual de greu. I aquest no va ser l'únic cas; incidents en celebracions esportives i la mort de l'empresari Juan Andrés Benítez mentre era reduït al Raval van reblar el clau dels dubtes. La situació sembla que, amb canvis en els comandaments, disculpes, altres formes de treballar, ha canviat per millorar. Ara, la feina al carrer que fan els Mossos no estarà mai exempta d'una certa violència, ja que també s'exerceix contra ells. El cas Quintana, a més, va provocar la prohibició, des del maig del 2014, de les pilotes de goma; és a dir, van canviar els protocols antiavalots. Llavors, els Mossos van argumentar que necessitaven altres elements coercitius per fer front a aldarulls greus. Els fets han demostrat que, treballant diferent, això no ha estat necessari, almenys fins ara.

Desclot

Vicent Sanchis

Doble moral

José Manuel Soria hauria de dimitir. No per haver tingut durant algunes setmanes un càrrec de responsabilitat en una empresa domiciliada a Panamà. Aquesta empresa pot ser tan honorable com la que més. Ni per haver estat substituït en el càrrec pel seu germà Luis Alberto. Luis Alberto Soria pot fer el que li vingui de gust i és ell qui ha de respondre dels seus actes. Ni tan sols perquè totes aquestes maniobres puguin respondre a un entramat familiar fosc. Això s'haurà de demostrar. José Manuel Soria hauria de dimitir per boques. Només fa uns dies va agafar amb fúria hispana el faristol i va exigir que tots aquells que apareguin als papers de Panamà han d'explicar-se a fons. I ho va fer conscient que ell n'era un. El ministre va callar per la doble moral que tanta tradició i vigència té a Espanya. I a Catalunya. La de Soria és una variant de la doble moral que condemna els excessos "dels rics" i que és extremadament permissiva amb les trampes "dels humils". Allò que en diuen hisenda pública s'alimenta amb la contribució de tothom. Hi ha hagut enormes fortunes alimentades arran de l'especulació immobiliària dels anys feliços que van arrancar des d'origens absolutament humils. Aquests senyors van aplicar "dalt" la mateixa estratègia que feien servir "baix". La impunitat comença a badar-se i ningú, almenys els de dalt, se senten ara segurs. Però perquè rebenti del tot cal que l'honestedat sigui general. I honestedat vol dir també humilitat. Soria ha de dimitir per fals predicador.

José Manuel Soria hauria de dimitir per 'boques'

Les cares de la notícia

EXALCALDESSA DE VALÈNCIA

Rita Barberá

Visita al jutjat

Després que es rebutgés la seva petició de declarar per videoconferència, Rita Barberá va comparèixer ahir en qualitat de testimoni davant del tribunal encarregat de jutjar el cas Nóos. La senadora del PP va justificar els tractes amb Urdangarin pel suposat interès general que segons ella tenien.

VÍCTIMA D'UNA PILOTA DE GOMA

Ester Quintana

La justícia s'obre pas

La seva tossuderia i la col·laboració ciutadana han permès capgirar un relat policial que negava les evidències. Gràcies a tot això, el cas ha arribat a judici amb tots els elements necessaris perquè es faci justícia sobre una intervenció policial que ha fet canviar els protocols antiavalots.

CANTANT

Bertín Osborne

Un altre espavilat fiscal

Les explicacions sobre la seva implicació en els papers de Panamà són pròpies d'algú que forma part d'una elit econòmica convençuda que té dret a participar en mecanismes allunyats de l'ètica per estalviar-se pagar impostos al seu país. El pitjor és que ho explica com si fos el més normal.

